

Kyrgyzstán a Uzbekistán 2008

pohořím Ťan-Šan, po řekách Kekemeren a Naryn, městy Hedvábné stezky

obecně:

Cesta po Střední Asii trvala skoro šest týdnů. Sestávala ze tří oddělených a navzájem se doplňujících částí: podnikli jsme pětidenní trek pohořím Ťan-Šan, před nímž a po němž jsme se ještě poflákali po pozoruhodných místech Kyrgyzstánu; tato část trvala celkem 10 dní. Poté jsme na Matyldě spluli řeky Kekemeren a Naryn. Po vodě jsme pluli 7 dní, celá akce trvala 11 dní. Kul-

Magda

Vojta

Dominik

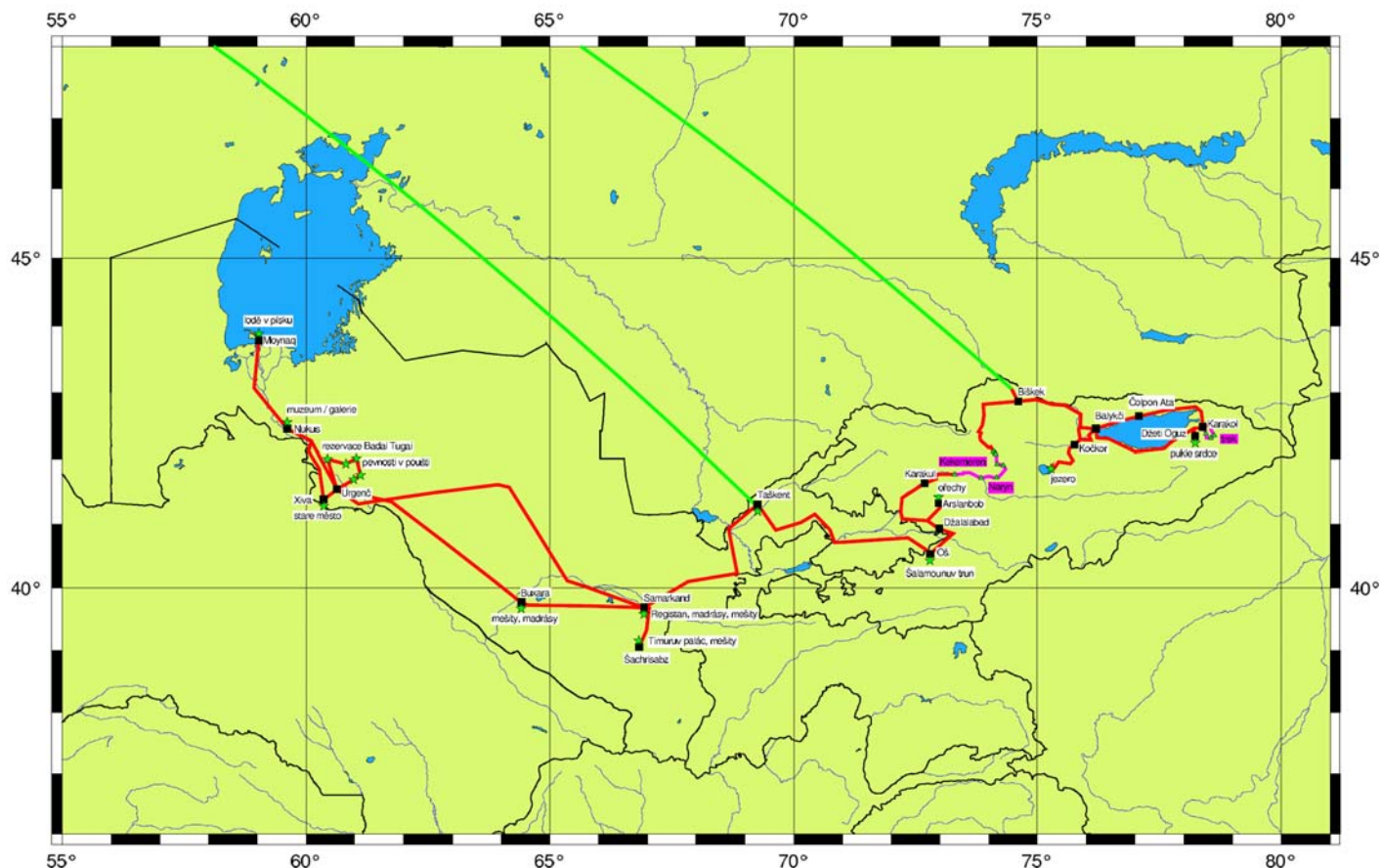
Káča

Adam

Ferro

turně poznávací činnost v Kyrgyzstánu a hlavně pak v Uzbekistánu zabrala poslední dva týdny a spočívala v prohlížení starobyklých měst Hedvábné stezky.

Cestovali jsme všemi myslitelnými prostředky: z Prahy jsme jeli **vlakem** do Kyjeva. Pokračovali jsme **letadlem** se společností Aeroflot do Moskvy a odtamtud do Biškeku. Z Biškeku jsme **maršrutkami** se zastávkou v Čolpon-Ata dojeli do Karakolu, odkud jsme šli **pěšky** po horách. Z Karakolu jsme si pak udělali výlet **taxíkem** k červeným skalám Džeti-Oguz. Do Balykči jsme jeli zase **maršrutkou**, z Balykči do Kočkoru **taxíkem** a z Kočkoru k jezeru Song-Kol **autem** najatým přes agenturu Community Based Tourism. U jezera následovala fakultativní vyjížďka **na koních**. Zpět **najatým autem** do Kočkoru a **maršrutkou** do Biškeku. Po nakoupení proviantu na vodu jsme k řece vyrazili **mikrobusem najatým** přes Seismologický ústav – jednalo

Mapka našeho putování Střední Asií. Čtverečky označují navštívená města, hvězdičky zajímavosti.

se o velký Mercedes ovládaný Volod'ou, kterému patří dík i za zvládnutí prohlídky horního Kekemerenu. Následovalo splutí obou řek (Kekemeru se vlévá do Narynu, jednalo se tedy o jedno splutí) **na Matyldě** se dvěma přenašeními a od konce Narynu jsme jeli **stopenem** do Karakulu (jiný Karakul než Karakol). Pak **taxíky** do Džalalabádu (pořád Kyrgyzstán, neplést s afghánským Dž.). Z Džalalabádu fakultativní výlet **taxíkem** do Arslanbobu, následně **maršrutkou** do Oše. Z Oše **najatými osobáky** do Taškentu, pak **vlakem** do Urgenče a **maršrutkou** do Xivy. **Najatým mikrobuskem** na pevnosti, **najatým autem** k Aralskému jezeru, které tam už není, **taxíky** do Buxary. **Vlakem** do Samarkandu, **taxíkem** fakultativně do Šachrisabzu a zpět a **vlakem** do Taškentu. **Letadlem** se společností Baltic Air přes Rigu do Mnichova a z Mnichova **maršrutkou** (pražské provenience) do Prahy.

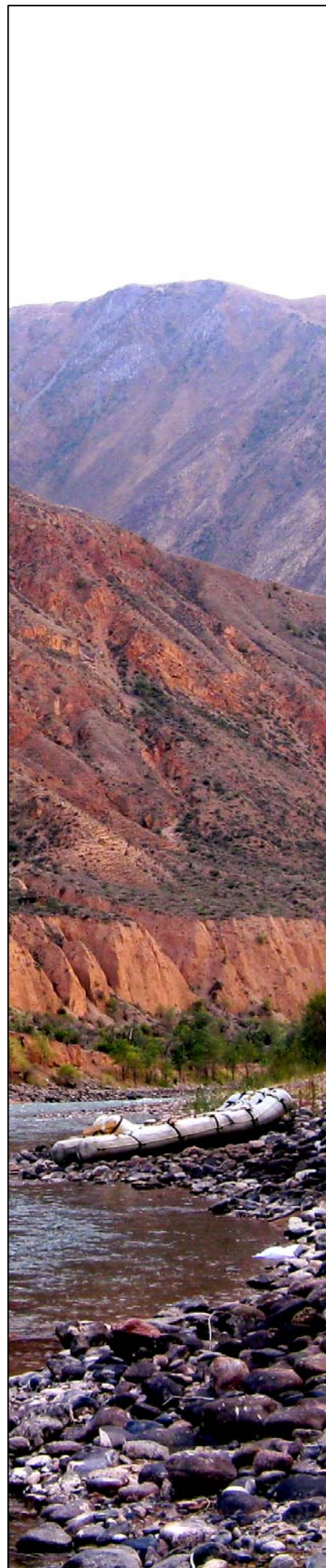
den po dni:

den datum co se dělo

1. 15.8. z Vrcova do Prahy, večer vlakem z Prahy směrem Kyjev
2. 16.8. ve vlaku
3. 17.8. příjezd do Kyjeva, odlet do Moskvy, odlet z Moskvy
4. 18.8. přilet do Biškeku, uložení vodáckých věcí na Seismologickém ústavu
5. 19.8. maršrutkou do Čolpon-Ata na břehu jezera Issyk-Kul
6. 20.8. maršrutkou do Karakolu, setkání s Majkou a Ondřejem
7. 21.8. 1. trek, výstup od lázni k pramenům Altyn-Arašan a kousek za ně
8. 22.8. 2. trek, přes sedlo 3900 k jezeru Ala-Kol
9. 23.8. 3. trek, výlet po ledovci, Adam, Dominik a Ondra výstup do sedla 4000
10. 24.8. 4. trek, podél jezera, sestup do doliny řeky Karakol
11. 25.8. 5. trek, sestup údolím zpět do Karakolu, Děti Oguz, Adam nemocný
12. 26.8. maršrutkou přes Balykči do Kočkoru, Adam nemocný v Karakolu
13. 27.8. k jezeru Song-Kol, F. a M. vyjížďka na koních, Adam z Karak. do Biškeku
14. 28.8. od jezera přes Kočkor do Biškeku, setkání s Adamem
15. 29.8. nákup materiálu na Matyldu, vod. věci z Ústavu, Czech 12-expat beer party
16. 30.8. cesta s Volod'ou k řece, prohlídka horních 40 km vody
17. 31.8. stavba Matyldy
18. 1.9. 1. voda, prahy Proryv a Sliv
19. 2.9. 2. voda, prahy Most, Ichtyosaurus, přenesení prahu Lestnica
20. 3.9. 3. voda, práh Mobby Dick, vyprošťování Matyldy z prahu Kaškasu
21. 4.9. 4. voda, prahy Kaškasu, Tura Goin I., přenesení prahu Tura Goin II
22. 5.9. 5. voda, líná řeka okolo vesniček Aral a Ornok
23. 6.9. 6. voda, IV. kaňon, nespočet prahů, soutok s Narynem
24. 7.9. 7. voda, Kambaratinský kaňon na Narynu, konec u silnice
25. 8.9. bourání Matyldy, autem do Karakulu, dvěma auty do Džalalabádu
26. 9.9. V. + M., F. a A. Arslanbob, D. + K. zevl v Džalalabádu, všichni do Oše
27. 10.9. zevlování po Oši, Vojta nemocný v hotelu
28. 11.9. přejezd dvěma auty do Uzbekistánu a do Taškentu
29. 12.9. z Taškentu večer vlakem směr Urgenč
30. 13.9. příjezd do Urgenče, maršrutkou do Xivy
31. 14.9. najatým autem na pevnosti, rezervace Badaj Tugaj, Káča nemocná v Xivě
32. 15.9. D. + K. a F. do Mojnaku u Aralu; V. + M. a A. muzeum v Xivě, do Buxary
33. 16.9. D. + K. a F. do Buxary, všichni spolu, památky Bux., párty D. narozeniny
34. 17.9. památky v Buxaře, Vojta, Magda a Adam výlet do Chor-Bakru
35. 18.9. vlakem do Samarkandu, Registan
36. 19.9. prohlídka dalších památek v Samarkandu
37. 20.9. V. + M. a F. výlet do Šachrisabzu, ostatní zevlování v Samarkandu
38. 21.9. vlakem do Taškentu, balení věcí na cestu domů
39. 22.9. suvenýrování po Taškentu, večer přesun na letiště
40. 23.9. ráno odlet do Rigy, pak do Mnichova, maršrutkou z Mnichova do Prahy

jak jsme bydleli:

Na cestě jsme strávili **39 nocí: 1× v letadle, 3× ve vlaku, 13× ve stanu 20× v guesthousu/hotýlku/soukromí, 1× v jurtě a 1× na letišti**. Kempovali jsme na horách a na vodě, obojí v Kyrgyzstánu. V Biškeku jsme bydleli třikrát u paní Niny v soukromém bytě, ve zbylých Kyrgyzských destinacích v guesthousech a hotýlcích. V Uzbekistánu jsme bydleli výhradně v malých guesthousech. Kyrgyzské hory jsou na táboření stejně vhodné, jako jakékoli jiné, naopak uzbecká poušť ke stanování příliš neláká.

co jsme viděli:

Lidé a země: Střední Asie pro nás nebyla zcela neznámá, nicméně v Kyrgyzstánu a Uzbekistánu jsme nebyli ještě nikdo. Kyrgyzstán je země kde se turista cítí relativně bezpečně a zároveň ho vláda ani policie příliš nešikanuje. Je to taková zdravá asijská anarchie, kde si každý dělá co chce, ale dohromady to nějak tak funguje. Na první pohled je to země chudá, ale veselá. Kyrgyzstán neoplývá přílišným množstvím památek, ale zato překypuje nádhernou přírodou, pohořím Ťan-Šan a krásnými jezery a řekami. Užili jsme si od všeho trochu. Doprava po zemi je neobyčejně jednoduchá, cestuje se tím, co je zrovna po ruce. Za stop se platí a kolikrát není příliš poznat, jedná-li se o stop, maršrutku nebo taxík, zkrátka, co jede, vás vezme. Silnice jsou vesměs ve stavu žalostném, ale použitelném. Na cestu k řece jsme najali velký mikrobus, stěhovali jsme totiž spoustu vybavení na Matyldu a také hodně jídla. Jinak „veřejnou“ dopravou. Překvapilo mě, že lidé používají ruštinu i mezi sebou; domluva byla vždycky snadná a nemluvíím teď jen o jazyku, ale i o vstřícnosti. O vše se smlouvá, ale způsobem, na který jsme byli zvyklí.

V Kyrgyzstánu potkáte zejména turisty, kteří jsou na tom podobně, jako vy – masť někde do kopců, jedou na kole, nebo si táhnou loď k nějaké řece. Nemají moc peněz, stopují, rádi poklábosí. Na zádech mají batůžek a někdy vypadají jako hippíci. Kyrgyzstán je levný, většina jídla a transportu výrazně levnější než v Čechách. Kyrgyzstán bych svobodomyšlností a možností volného pohybu a táboření srovnal s Mongolskem. Logisticky je však Kyrgyzstán nepoměrně jednodušší – na rozdíl od Mongolska jsou tu cesty, lidé a domluvíte se. A navíc – obyvatelé Kyrgyzstánu jsou akční, čilí, kšeftují a posedávají v čajchánách – tím to má blíž k Afghánistánu. Řeka v horách nám poskytla komfort jako na Sibíři, vařili jsme na ohni, tábořili v liduprázdné krajině. Samozřejmě jsme ale neprojížděli tajgou, ale většinou vyprahlou stepí, podobně jako na Band-e-Amiru. Kyrgyzský Ťan-Šan snese srovnání s Hindúkúšem i Himálájem – rozlehlý, vysoký, zaledněný. Kyrgyzstán má tak pro každého táborníka něco. V rámci Asie bych ho přirovnal k tomu – čím je pro Evropu Norsko. Můžete sem (tam) jezdit znova a znova a nejspíš vás to neomrzí – jednou si vezmete loď, příště lyže, pak cepín a pořád bude co objevovat a pořád to bude pohoda. Určitě se do Kyrgyzstánu chci někdy vrátit.

Uzbekistán je oproti tomu jiné kafe. Karimova diktatura profízlovala celou zemi, v každém vagóně metra s vámi jedou dva policajti. Od zmiňované šikany turistů v minulých letech se ale zájem ozbrojených složek přesunul k buzerování vlastního obyvatelstva – Uzbekistán je země, která si všimla, že na turistech lze vydělávat. Najdete tady nádherné středověké památky a to v městech okolo Hedvábné stezky a pak všudypřítomné cedule oslavující prezidenta Karimova. Některé památky byly opraveny vkusně, jiné méně vkusně a další zatím vůbec. Uzbekistán je víceméně jen poušť, a tak zde potkáte hlavně kulturymilovné turisty – jedná se většinou o postarší cestovatele ze Západní Evropy a Spojených států, kteří mají dost peněz a některé služby jsou tak dražší. Díky tomu, že se pohybujete po památkách ve městech, a že všude okolo je poušť, bydlíte v guesthousech a cestujete vlakem nebo najatými auty. Západní turisté se pohybují většinou zájezdními autobusy, jsou tlustí a na každém krku mají aspoň dva fotoaparáty. Diktatura má za následek i některé pro turistu pozitivní věci, totiž, že v zemi je relativně dobrá infrastruktura, vlaky jezdí načas, silnice jsou v dobrém stavu. O všechno se smlouvá, ale často to je nepříjemné, v hospodách byl někdy problém se domluvit

na ceně a na konci byla stejně jiná. Lidé jsou zde osobně pohodoví (jako všude) a ubytování v guesthousech v Buxaře a v Samarkandu měla ve vztahu k domácím téměř rodinný rozměr. Uzbekistán je také dějištěm jednoho z nejhorších ekoprůserů – vyschlého Aralského jezera a řeky Amudarjy.

Přírodní zajímavosti: Hned po příjezdu do Biškeku vás zaujmou **hory** jižně od měst. **Issyk-Kul** (hladina 1600 m n.m.) je skutečně jezero, které zasluhuje zastávku, i když pláže jsou obleženy lidmi. Je to takový Kyrgyzský Bajkal, lze se i koupat, ale na dlouhý pobyt to není, voda je studená. Pětidenní trek v horách s výchozím bodem v Karakulu nám připravil nádhernou podívanou na předhůří **centrálního Ťan-Šanu** s výhledy na pětitisícovou **Palatku**. Po přeizení sedla jsme dva dni tábořili u nádherného jezera **Ala-Kul**, jehož hladina je ve výšce 3530 m n.m. Někteří zdatní lezci pak vyběhli po ledu do sedla 4000 m n.m. a odměnění byli pohledy na část **hlavního hřebene Ťan-Šanu**. Při sestup z hor jsme míjeli dlouhé **kaskády a vodopády** na říčce Karakol. Část

treku se odehrávala v **Národním parku**, za výstup z něhož se platí. Zajeli jsme si také k červeným **slepencovým skalám Džeti-Oguz** na jižním břehu Issyk-Kulu. Jezero **Song-Kol** s hladinou ve výšce 3016 m n.m. je prostě nádherné – s jurty v okolních stepích to tam vypadá jako v Mongolsku. Jezero leží v ohromné kotlině uprostřed hor. Fakultativně jsme si dali **vyjížďku na koních**; koně jsou menší než naše, ale větší a hezčí než mongolské. Z Biškeku jsme směřovali na jih opět přes část **západního Tan-Šanu**, silnice vede tunelem ve výšce 3300 m n.m., což je samo o sobě zajímavostí; tunel i silnice hodně připomínají cestu přes afghánský průsmyk Solang, a to nejen rozměry a výškou, ale i celkovým vzezřením.

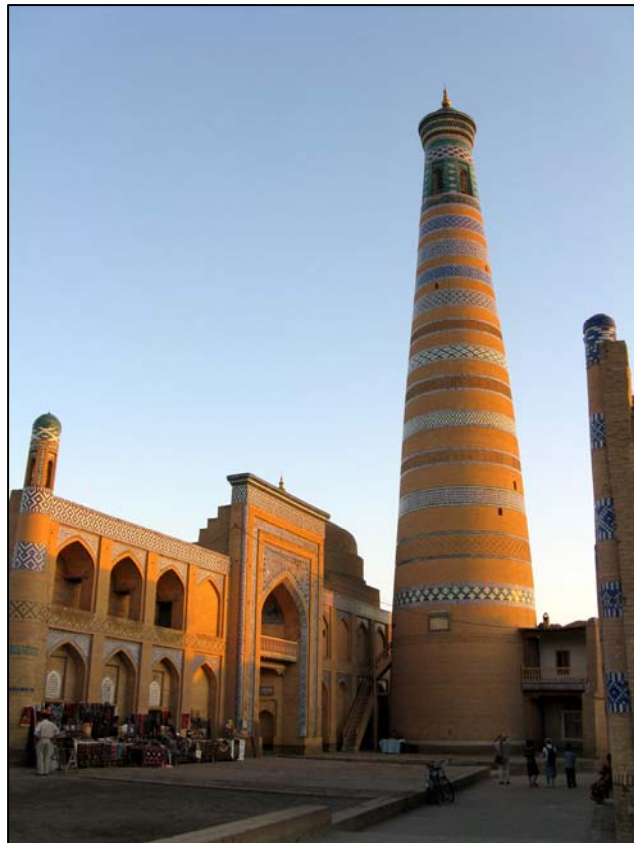
Celé splouvání **Kekemerenu a Narynu** bylo nejen vodácky zajímavé, ale řeky protékají zejména nádhernou krajinou. Na vrchním toku Kekemerenu jsou na řece i pro nevodáka jistě ohromující **prahy a peřeje**, pod vesnicí Ornok se Kekemeren zařizne do **červených a šedých skal Čtvrtého kaňonu**. Zde je také 25 km dlouhá kaskáda **velmi obtížných prahů**, ale sám kaňon je neuvěřitelný. Lákavá je i jeho nepřístupnost – jinak než po řece se do něj nepodíváte. Naryn je ohromující velká řeka a **Kambaratinský kaňon** je asi největší pekélko, jaké jsme na vodě jeli – a to ani nemluvíme opět o kaňonu jako takovém, který jsme si ale neměli v tom fofru čas pořádně prohlédnout.

Navštívili jsme také vesničku **Arslanbob**, okolo které se rozkládají nejrozsáhlejší ořechové háje na světě – bylo to tam úžasné, ale ty ořechy měly na naši psychiku spíše zhoubný vliv. Uzbekistán je ohromující svojí rozlohou a **pouštní krajinou**. Nicméně tato placka není tak přitažlivá, jako Kyrgyzské hory. Koukli jsme se i do **rezervace Badai-Tugaj** v bývalé „deltě“ **Amudarjy**. Tato krajina byla dříve protkána bahnitými rameny ohromné řeky a dneska je vyschlá. Amudarja se rozlévala nikoli až u svého vtoku do Aralského jezera, ale ještě o několik set kilometrů dříve právě v oblasti Badai-Tugaj. Samotné **Aralské jezero** jsme neviděli – po příjezdu do jednoho z bývalých největších rybářských přístavů jsme byli ještě 150 km od jeho vod a v pouštním písku jsme si tak prolezli jen zrelé **vraký lodí**.

Památky, památníky a muzea: Postupně navštívené: *Kyrgyzstán:* petroglify v Čolpon-Ata staré 3000 let, Čínská mešita v Karakolu, Šalamounův trůn (skála s kapličkou) v Oši; *Uzbekistán:* staré zříceniny pevností Guldursun Qala, Qoy Qyrylghan Qala, Ayaz-Qala, a Toprak Qala v okolí Urgenče, muzeum rybařství v Mojnaku – bývalém přístavu na břehu neexistujícího Aralského jezera, muzeum moderního výtvarného umění v Nukusu; *Xiva:* staré město jako ucelená památka obehnaná hradbami s minarety, mešitami a madrásami, regionální muzeum v madrásce Islom-Hoja; *Buxara:* město jako celek, pevnost Ark a muzea v ní, mešity (Kalon – mešita se starým minaretem, Maghoki-Attar – nejstarší mešita ve střední Asii na místě starého zoroastriánského a potom buddhistického chrámu a asi deset dalších mešit), madrasy (Ulugbekova – 1417, madrása Mir-i-Arab a asi patnáct dalších), brána do madrasy Char Minar (tádžicky čtyři minarety), staříčkový hotel Mubindžon (kde jsme bydleli), židovská čtvrť a synagoga; nekropole, mauzolea a hrobočky Chor-Bakr ze 16. století (u Buxary); *Samarkand:* Registan (ohromný komplex dvou mešit a madrasy), mauzoleum Guri Amir – hrobka Timurů a spol., mešita Bibi Chána, mešita Hazrat Hizr, ulička hrobů a mauzoleí Šah-i-Zinda, muzeum archeologie a zbytky (hromady hlíny) původního města Afrosiab, hrobka starozákonního proroka Daniela, Ulugbekova observatoř; *Šachrisabz:* muzeum Amira Timura, palác Ak-Saray, mešita Kok-Gumbaz, Timurova krypta Khazrati-Imam complex; *Taškent:* město jako takové, Národní dějepisné muzeum Uzbekistánu, muzeum užitého umění, mešita, bazar, pomník zemětřesení 1966.

Vesnice a města: Popořadě navštívené, vynechané při opakované návštěvě: Praha, Kyjev, Moskva, Biškek, Čolpon-Ata, Karakol, Džeti-Oguz, Balykči, Kočkor, Kyzyl-Oj, Aral, Ornok, Karakul, Džalalabád, Bazaar Korgon, Arslanbob, Oš, Taškent, Urgenč, Xiva, Mojnak, Nukus, Buxara, Samarkand, Šachrisabz, Riga, Mnichov.

Kekemeren a Naryn:

Kekemeren a Naryn jsou v Kyrgyzstánu profláklé řeky. Lze je jezdit od jara do podzimu – my jsme zvolili zářijový termín, protože to není tolik vody a řeky měly být zvládnutelné i pro naši útočnou skupinku. Když jsme ke Kekemerenu dorazili, zdálo se nám, že vody je dokonce málo, ale později jsme pochopili, že to bylo opravdu jen zdání. Hlavním zdrojem informací byla kilometráž vodáků z ruské Ufy. Zde uvádím jen povrchní a obecný nástin charakteru řek. Rozhodně se nejedná o zprávu, podle které by se někdo měl na Kekemeren a Naryn vydávat.

Ke řece jsme se dostali po silnici z Biškeku. Kekemerenu jsme sjeli 110 km. V horních 40 km, podél kterých vede silnice, je 7 pojmenovaných prahů. Pět obtížností 5C a dva obtížnosti 6B. Tyto dva jsme přenášeli. Následuje relativně klidný 40 km dlou-

hý úsek okolo vesniček Aral a Ornok. Třetí část řeky dlouhá 30 km se nazývá Čtvrtý kaňon. V něm je 25 km dlouhá pasáž divoké vody s mnoha prahy popsanými okolo obtížnosti 5C. Jedná se o souvislý úsek těžké vody, předěly mezi prahy nejsou zřetelné a v kilometrůž jsou spíše uměle zavedené pro možnost popisu. Celkem je na Kekemerenu popsáno 43 „překážek“. Jedná se vždy o prahy a přeje, které jsou hodnoceny minimálně 5A a vždy mají délku aspoň několik set metrů.

V horní části nám těžké chvílky přinesl práh Kaškasu, ze kterého jsme Matyldu vyprošťovali dvě hodiny po njetí na kamennou hradbu uprostřed řeky. Samotný práh je pak dlouhý 2km a vyžaduje velmi technickou jízdu. V horní části jsme také

často prohlíželi a první dni jsme tak urazili po vodě vždy jen pár kilometrů. Střední část nepřinesla větší problémy, jednou jsme delší dobu meandrovali v rameni, které se zdálo stále menší a menší. Ve Čtvrtém kaňonu Kekemerenu jsme se pak utkali s ohromnými válci a vlnami ve sledu prahů. Řeka tam byla už velká a prahy jsme neprohlíželi. Nehrozilo, že by bylo koryto neprůjezdné, a optimální stopu jsme volili z vody (nebo voda zvolila za nás).

Kekemerenu v sobě spojuje obtížnost Katuně i Bij-Chemu – prahy připomínají prahy Bij-Chemské, ale nejsou tak jasně vydělené z charakteru řeky mezi nimi, protože voda je pořád rychlá a divoká jako na Katuni. Horní i dolní divoký Kekemerenu bych hodnotil jako stále WW III-IV s občasnými WW V. Pokud Kajfas a Elen na Bij-Chemu jsou WW VI., pak by několik stupňů ve Čtvrtém kaňonu možná také snes-

lo podobné číslo. Horní část Kekemerenu vyžadovala technickou jízdu mezi kameny v řece a stále manévrování, jako v prazích na Bij-Chemu. Naopak Čtvrtý kaňon lze jet víceméně pořád rovně a jen rovnat loď do válců a vln. Spád řeky v obou těžkých úsecích dosahuje na několika nejostřejších kilometrech hodnoty 20m/km. A i když je řeka „klidná“, pořád klesá okolo 4-5m/km. Kekemerenu jsme jeli z výšky 2020 m k soutoku s Narynem ve výšce 1120 m. Průměrný spád je tedy 7,2 m/km.

Zatímco Kekemerenu měl průtok několik desítek kubiků, Naryn jsme odhadli na 300 kubiků, což bylo později potvrzeno z měření na Toktogulské přehradě uveřejněných na internetu. Narynu jsme jeli 75 km. Větší část nepředstavuje řeka větší problém, ale bdělost je namístě – jedná se o rychlou vodu, která valí na skály a pořád je co dělat. V závěru však protéká řeka úzkým Kambaratinským kaňonem, což je záležitost dlouhá asi 6-7 km. Její parametry se blíží Akkemské rouře na Katuni, ale stupně, válce i vlny jsou větší. Bylo to místo, kde se nám naše Matylda zdála až příliš maličká. První stupeň kaňonu sestává z ohromného balvanu uprostřed řeky, okolo kterého padá voda několik metrů po obou stranách, ale sjízdné je to jenom vpravo. Je dobré o tomhle místě vědět dopředu, protože válec pod kamenem je jistá smrt. Kambaratinský kaňon vytváří vlny, které jsou vyšší než je délka Matyldy a dal nám celkem za vyučenou. Také se nám v něm poprvé stalo, že se nám Matylda v jednom spoji rozvázala. Je to úsek, který nelze jet bez znalostí podrobného popisu z kilometrůž.

Plavbu jsme končili nad Toktogulskou přehradou u mostu silnice z Biškeku do Oše ve výšce 900 m.

penízky:

Penízky jsou rozděleny do desíti položek, vše v korunách na jednoho účastníka výpravy.

letenka	(Kyjev – Moskva – Biškeku a Taškent – Riga – Mnichov)	12.910
doprava	(vlak do Kyjeva, auto z Mnichova, maršrutky, taxi, busy, stopy, telefony)	6.210
ubytování	(všechny druhy)	3.070
jídlo	(pití a alkohol {pivo [hodně] + vodka}, lékárna)	5.730
víza	(KG, UZB, poplatky a jiná byrokracie)	4.440
vstupy	(do NP v KG a do památek v KG a UZB)	620
Matylda	(vybavení lodi na místě, flašky pro kamarády)	420
pojištění	(Alpenverein)	1.720
suvenýry	(zde je i něco málo za internet)	1.410
foto	(filmy, baterky, vyvolání filmů a malé fotky [žádné zvětšeniny])	1.450
celkem		37.980

Ohromující je zejména položka „víza“, drazě se kupovala do Kyrgyzstánu i Uzbekistánu. Letenka byla naopak celkem slušivá. V jídle je zahrnuto i poměrně velké množství piva a několik lahví vodky stejně jako náklady na dokoupení některých léků. Velká část lékárny pocházela z osobních zásob účastníků. Náklady na Matyldu a materiál jsou směšně malé hlavně díky tomu, že jsme vybavení měli půjčené zadarmo; zde patří dík Pavlovi z **APK** za půjčení válců Matyldy a osobního vodáckého vybavení stejně jako klanu Ouředníků z Vyššího Brodu taktéž za zapůjčení válců Matyldy. Když si představím, že za šest týdnů bych doma projedl přibližně 4.500,- Kč (a to ani nemluvím o tom, kolik bych toho doma propil) a odečetl bych suvenýry a fotky, které nesouvisí bezprostředně s průběhem cesty, dojdou k částce **30.620,- Kč** pro jednoho. Vstupy do památek považuji za nedílnou součást cesty, bez nich by Hedvábná stezka neměla smysl. Pojištění Alpenverein platí celý rok, takže v případě více takovýchto cest během roku je možné počítat sem jen jeho poměrnou část.

---

výstupy:

Na www.ferruv.net je publikována galerie Adamových fotek pořízených digitálním kompaktem. Kromě toho vznikla ještě mapka cesty a tato zpráva. Dále je k dispozici Vojtovo album filmových fotek, kde jich je 300. Já jsem také fotil na film, ale album zatím nemám. Provedeno bylo podrobné vyúčtování výpravy, zasílám na vyžádání. Mezi členy výpravy jsou roztroušeny útržky aktuálně zapisovaných deníčků; trochu pochybuju, že to někdo digitalizuje, ale držím všem palce :-). Asi by to chtělo sepsat i podrobnou zprávu o řece, ale na to nějak není morálka. Všechny nemoci nás snad opustily ještě před návratem domů.

Hlavně jsme si ale přivezli spoustu zážitků. Děkuju Vojtovi, Magdě, Adamovi, Dominikovi a Káče, že mě s sebou vzali, bylo to prima.

Petr Ferro Kolínský
(památky sepsal Vojta)

